

Sygn. akt *I 1 C 1220/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: Hanna Cholcha

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2016 r. w Gdyni, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **A. A. (1) i P. A.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanych A. A. (1) i P. A. solidarnie na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 9.196,32 zł (dziewięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt sześć 32/100 złotych) wraz z następującymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 8.322,47 zł od dnia 17 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 758,93 zł od dnia 17 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 114,92 zł od dnia 17 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanych A. A. (1) i P. A. solidarnie na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. - pozwem wniesionym w dniu 11 marca 2015 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się solidarnego zasądzenia od pozwanych P. A. i A. A. (1) kwoty 9.196,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 5 listopada 2010 r. strony zawarły umowę o prowadzenie rachunku bankowego. Wobec niewywiązania się przez pozwanych z zobowiązania, powód wypowiedział łączącą strony umowę. Powód wskazał, iż strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego zadłużenie pozwanych stało się wymagalne w dniu 25 sierpnia 2014 r., tj. po upływie 30-dniowego terminu wypowiedzenia umowy. Powód wskazał również, że wobec nie uregulowania zadłużenia przez pozwanych wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, wskazując wysokość zobowiązań pozwanych na kwotę 9.196,32 zł, w tym 8.322,47 zł tytułem należności głównej; 758,93 zł tytułem odsetek karnych umownych naliczonych za okres od 25 sierpnia 2014 r. do 16 stycznia 2015 r. od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 8.322,47 zł; 114,92 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2-4v.)

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2015 r., wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

(postanowienie – k. 4v.)

Pozwani - P. A. i A. A. (1) - wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwani zarzucili, że strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie faktów wymagalności, podstaw oraz sposobu obliczenia żądanych kwot, mających rzekomo wynikać z zawartej umowy. Zdaniem pozwanych strona powodowa nie udowodniła istnienia roszczenia w przedstawionej postaci, a tym samym jej żądania pozwu są bezzasadne. Nadto z ostrożności procesowej pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych przez stronę powodową. Niezależnie od powyższego, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, pozwani wskazali, że nie zgadzają się z zasadnością żądań wskazywanych przez stronę powodową w sporadycznie kierowanych do nich pismach, a dotyczących zapłaty należności rzekomo wynikających z zawartej umowy kredytu hipotecznego. Zdaniem pozwanych żądania strony powodowej nie wynikają z łączących ich ze stroną powodową stosunków zobowiązaniowych, będąc z nimi sprzecznymi i stanowiąc niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c. Pozwani wskazali, że zawarta w dniu 8 listopada 2010 r. umowa nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...), której przedmiotem było udzielenie kwoty kredytu w wysokości 423.040,80 zł, zakładała zabezpieczenie w postaci tzw. ubezpieczenia niskiego wkładu na okres 36 miesięcy, zawieranego przez bank z ubezpieczycielem. Pozwani wskazali, że z pisma z dnia 30 grudnia 2013 r. dowiedzieli się, że ubezpieczenie to zostało przez stronę powodową jednostronnie odnowione za opłatą 5.010,63 zł, stanowiącą 4,5% kwoty objętej ubezpieczeniem, która to została ściągnięta z ich konta bez ich wiedzy. Pozwani wskazali, że podpisując umowę nie zostali poinformowani o możliwości samodzielnego przedłużenia okresu ubezpieczenia niskiego wkładu własnego. Pozwani wskazali, że gdyby było im wiadome, że umowa zawiera podobne postanowienia, z pewnością nie zdecydowaliby się na zawarcie umowy zawierającej postanowienia tak niewspółmierne dla zabezpieczenia kwoty oraz ograniczające ich uprawnienia dotyczące spłaty należności. Nadto pozwani wskazali, że pismo informujące o przedłużeniu ubezpieczenia na dalszy okres i samodzielnego pobrania go przez powoda otrzymali dopiero po ściągnięciu tej kwoty z ich konta, tj. pobranie nastąpiło bez wiedzy oraz udziału pozwanych. Zdaniem pozwanych samodzielne ściągnięcie należności z ww. tytułu stoi w sprzeczności z zawartą przez pozwanych umową o prowadzenie rachunku bankowego nr (...), której żadne z postanowień nie ustanawia na rzecz strony powodowej podobnego uprawnienia. Nadto pozwani wskazali, że w chwili pobrania w/w kwoty, na rachunku bankowym pozwanych brak było środków umożliwiających spełnienie przedmiotowego świadczenia. Zdaniem pozwanych wskazane wyżej postanowienia umowne, dotyczące funkcjonowania tzw. ubezpieczenia niskiego wkładu, na podstawie których strona powodowa zdaje się opierać żądanie pozwu (co pozwani jedynie domniemają) oraz dokonywane przez nią praktyki związane z ich realizacją mogą stanowić klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c. Pozwani wskazali również, że w momencie podpisywania przedmiotowej umowy nie byli świadomi treści zapisów regulujących ubezpieczenie niskiego wkładu, dowiadując się o nich dopiero po fakcie ich realizacji przez stronę powodową, tj. po ściągnięciu z ich rachunku bankowego kwoty 5.010,63 zł. Pozwani wskazali, że postanowienia te nie zostały z nimi indywidualnie uzgodnione, zaś umowa miała charakter adhezyjny. Nadto pozwani z ostrożności procesowej podnieśli, że niezależnie od kwestii nieudowodnienia podstawy roszczenia oraz nieważności postanowień umownych, wszelkie należności jakie mogły być naliczone przez powoda po dacie 10 maja 2014 r., tj. po upływie okresu wypowiedzenia umowy, nie mogły powstać z uwagi na brak stosunku umownego między stronami.

(odpowiedź na pozew – k. 61-68)

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – w piśmie procesowym z dnia 14 września 2015 r. odnosząc się do zarzutu pozwanych jakoby nie udowodnił należycie dochodzonego roszczenia, wskazał, że należy uznać go za całkowicie bezpodstawny w świetle dowodów załączonych do pisma z dnia 14 kwietnia 2015 r. oraz przedłożonych wraz z niniejszym pismem.

Nadto powód wskazał, że wbrew twierdzeniom pozwanych zgodnie z § 72 ust. 2 przedłożonego Regulaminu otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla osób fizycznych w M. (stanowiącego integralną część umowy o prowadzenie rachunku bankowego) – Bank zastrzega sobie prawo do obciążenia rachunku bankowego kwotami należnych opłat i prowizji. Pobranie należnych opłat i prowizji może spowodować powstanie niedopuszczalnego salda debetowego.

Powód wskazał, że podstawą do obciążenia rachunku składką w kwocie 5.010,63 zł za odnowienie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego stanowił § 3 ust. 3 w zw. z § 6 ust. 2 umowy z dnia 8 listopada 2010 r. o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem EUR. Powód wskazał, że pozwani uiszcili pierwszą składkę za ubezpieczenie i nie zgłaszali żadnych zarzutów, co do objęcia ich ubezpieczeniem niskiego wkładu.

Odnosząc się do zarzutu pozwanych jakoby postanowienie umowne o ubezpieczeniu niskiego wkładu własnego stanowiło niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c., powód wskazał, że należy uznać je za całkowicie bezpodstawne. Powód wskazał, że ubezpieczenie niskiego wkładu, jako dodatkowe zabezpieczenie kredytu udzielane w sytuacjach, gdy kredytobiorcy nie dysponują odpowiednim wkładem własnym przynosi korzyść obu stronom umowy kredytu i nie stanowi samo w sobie regulacji kształtującej prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, czy rażąco naruszając jego interesy. Powód wskazał, że postanowienie umowne zawarte w § 3 ust. 3 umowy o kredyt hipoteczny zasadniczo różni się od postanowienia uznanego przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (w przywoływanym przez pozwanych wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt VI ACa 1521/12) za niedozwolone postanowienie umowne i zawiera wszystkie elementy, których brak w badanym przez Sąd wzorcu był przesłanką uznania klauzuli za abuzywną. W związku z powyższym powód wskazał, że postanowienie łączącej strony umowy zawiera zarówno oznaczenie okresu, na jaki ochrona ubezpieczeniowa podlegała przedłużeniu, warunki przedłużenia ochrony ubezpieczeniowej oraz wskazuje kwotę objętą ubezpieczeniem, tj. kwotę wkładu wymaganego przez bank. Powód wskazał również, że pozwani byli należycie informowani o kontynuacji ochrony ubezpieczeniowej i związanej z tym koniecznością uiszczenia składki.

Powód odnosząc się do zgłoszonego przez pozwanych zarzutu przedawnienia roszczenia, wskazał, że jest on całkowicie bezpodstawny. Powód wskazał, że dochodzone roszczenie jako związane z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą zgodnie z art. 118 k.c. ulega przedawnieniu po upływie trzyletniego terminu od daty jego wymagalności. Powód wskazał, że najwcześniej wymagalną należnością dochodzoną niniejszym powództwem jest składka w kwocie 5.010,63 zł, za odnowienie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, która to należność stała się wymagalna w dniu 31 grudnia 2013 r. Z uwagi na wniesienie przez powoda w dniu 11 marca 2015 r. pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym roszczenie powoda nie było przedawnione.

(pismo procesowe powoda z dnia 14 września 2015 r. – k. 104-112)

Pozwani P. A. i A. A. (1) w piśmie procesowym z dnia 24 września 2015 r. zaprzeczyli twierdzeniom strony powodowej jakoby przed wytoczeniem powództwa nie kwestionowali zasadności dochodzonych roszczeń. Pozwani wskazali, że w reakcji na bezprawne i samowolne ściągnięcie z ich konta dochodzonej należności, skontaktowali się telefonicznie z pracownicą powoda celem wyjaśnienia sprawy oraz za jego poleceniem złożyli stosowny wniosek o zwrot bezprawnie pobranej kwoty i zaliczenie jej na poczet spłaty kredytu.

(pismo procesowe pozwanych z dnia 24 września 2015 r. – k. 156-163)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2010 r. pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a P. A. i A. A. (1) doszło do zawarcia na czas nieokreślony umowy nr (...) o prowadzenie rachunku bankowego – MultiKonto My. Na podstawie zawartej umowy bank zobowiązał się do prowadzenia na rzecz klienta rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego MultiKonto My o numerze PL (...). Do ww. rachunku bankowego wydano dwie karty debetowe MasterCard Debit.

Okoliczność bezsporna, a nadto umowa nr (...) o prowadzenie rachunku bankowego – MultiKonto My – k. 31-32, wniosek o wydanie karty debetowej – k. 33

W dniu 8 listopada 2010 r. pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (kredytodawcą) a P. A. i A. A. (1) (kredytobiorcami) doszło do zawarcia umowy nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) w kwocie 423.040,80 zł waloryzowany kursem EUR.

W § 6 umowy wskazano, iż rachunkiem spłaty rat kredytu, opłat i prowizji jest rachunek (...) o numerze: (...).

Jako jedno z prawnych zabezpieczeń kredytu wybrano ubezpieczenie niskiego wkładu kredytu na 36-miesięczny okres ubezpieczenia, z tym zastrzeżeniem, że jeśli z upływem 36 miesięcy okresu ubezpieczenia, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła wypłata kredytu, nie nastąpi całkowita spłata zadłużenia objętego ubezpieczeniem ani inne zdarzenie kończące okres ubezpieczenia, ochrona ubezpieczeniowa podlega przedłużeniu na kolejny 36 miesięczny okres, przy czym łączny okres ubezpieczenia nie może przekroczyć 180 miesięcy. W § 3 pkt 3 umowy kredytobiorcy upoważnili bank do pobrania kosztów związanych z podwyższonym ryzykiem spłaty kredytu w wysokości 4.5% kwoty kredytu objętej ubezpieczeniem, tj. 5.469,79 zł, w tym także w przypadku przedłużenia ochrony ubezpieczeniowej, z rachunku wskazanego w § 6 ust. 2 bez odrębnej dyspozycji. W umowie wskazano, że kwota kredytu objęta ubezpieczeniem niskiego wkładu wynosi 121.550,80 zł.

Jednocześnie z zawarciem umowy kredytu kredytobiorcy przystąpili do:

- Umowy (...) nieruchomości od ognia i innych zdarzeń losowych zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. jako ubezpieczającym a (...) S.A. jako ubezpieczycielem,
- Umowy (...) na życie i całkowitej trwałej niezdolności do pracy zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. jako ubezpieczającym a (...) S.A. (...) S.A. jako ubezpieczycielem,
- Umowy (...) Spłaty Rat Kredytu zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. jako ubezpieczającym a (...) S.A. jako ubezpieczycielem.

okoliczność bezsporna, a nadto umowa nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem EUR – k. 71-81

(...) Bank Spółka Akcyjna z dniem 22 listopada 2013 r. zmieniła nazwę na (...) Spółka Akcyjna.

okoliczność bezsporna, a nadto odpis KRS – k. 21-28, postanowienie Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 22 listopada 2013 r. – k. 29, zaświadczenie o dokonaniu wpisu z dnia 22 listopada 2013 r. – k. 30

Kredytodawca wiadomością e-mail z dnia 3 grudnia 2013 r. poinformował A. A. (1), że upłynął okres obowiązywania ubezpieczenia niskiego wkładu własnego dla kredytu hipotecznego oraz jego odnowieniu na kolejny okres z uwagi na nie spłacenie kwoty objętej ubezpieczeniem. Bank określił opłatę za odnowienie ubezpieczenia na kwotę 5.010,63 zł. Następnie wiadomością e-mail z dnia 27 grudnia 2013 r. bank poinformował A. A. (1), że w dniu 31 grudnia 2013 r. z rachunku bankowego wskazanego w umowie kredytowej zostanie pobrana opłata z tytułu odnowienia ubezpieczenia niskiego wkładu własnego w wysokości 5.010,63 zł.

dowód: wiadomości e-mail – k. 136

Kredytodawca pismem z dnia 30 grudnia 2013 r. poinformował P. A., że dla umowy nr (...) upłynął okres obowiązywania ubezpieczenia niskiego wkładu własnego. Nadto poinformował, że w związku z odnowieniem przedmiotowego ubezpieczenia na kolejny okres ubezpieczeniowy związany w nim koszt w wysokości 5.010,63 zł i zostanie pobrany automatycznie w dniu 31 grudnia 2013 r. z rachunku do spłaty wskazanego w umowie kredytowej.

okoliczność bezsporna, a nadto pismo z dnia 30 grudnia 2013 r. – k. 94, odnowiona polisa – k. 124-125v.

A. i P. A. nie zapewnili na ww. rachunku bankowym do dnia 31 grudnia 2013 r. środków pieniężnych celem pobrania opłaty za odnowienie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego kredytu.

okoliczność niesporna, a nadto wiadomość e-mail z dnia 31 grudnia 2013 r. i z dnia 2 stycznia 2014 r. – k. 136-137

W dniu 4 stycznia 2014 r. bank obciążył ww. rachunek bankowy kwotą 5.010,63 zł tytułem odnowienia ubezpieczenia niskiego wkładu własnego do kredytu hipotecznego.

okoliczność bezsporna, a nadto historia operacji dla rachunku (...) – k. 44-49

Pismem z dnia 3 kwietnia 2014 r., doręczonym w dniu 10 kwietnia 2014 r., bank wezwał P. A. do spłaty zaległych płatności na rachunku MultiKonto My w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Nadto bank wskazał, że wymagalne należności banku na dzień sporządzenia wezwania wynoszą 5.891,64 zł, w tym 5.705,61 zł kapitał, 147,03 zł odsetki od kapitału i 39,00 zł prowizje.

okoliczność bezsporna, a nadto ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 36, potwierdzenie odbioru – k. 37-38

W piśmie z dnia 24 października 2014 r. A. i P. A., w związku z zaistniałą złą sytuacją finansową, powtórnie zwrócili się do (...) S.A. o rozłożenie na raty kwoty wynikającej z zadłużenia na koncie oraz ubezpieczenia (...) na dogodne raty oraz zaoferowali spłatę zadłużenia w kwocie 200,00 zł miesięcznie. A. i P. A. swoją prośbę o rozłożenie na raty powstałego zadłużenia złożyli również w formie elektronicznej w dniu 28 października 2014 r.

okoliczność niesporna, a nadto pismo z dnia 24 października 2014 r. – k. 148, zeznania świadka D. G. – zapis rozprawy z dnia 29 grudnia 2015 r. w sprawie III Cps 470/15 – 00:01:09-00:11:28, k. 212, korespondencja e-mail – k. 149-150

W odpowiedzi na powyższą prośbę (...) S.A. w dniu 4 listopada 2014 r. wyraził zgodę na rozłożenie zaległości z tytułu przedmiotowego zobowiązania na 44 raty miesięczne, płatne po 200,00 zł do 30 dnia każdego miesiąca. Termin płatności pierwszej raty określono na dzień 30 listopada 2014 r.

okoliczność niesporna, a nadto korespondencja e-mail – k. 149-150, pismo (...) S.A. z dnia 4 listopada 2014 r. – k. 151, zeznania świadka D. G. – zapis rozprawy z dnia 29 grudnia 2015 r. w sprawie I. C. 470/15 – 00:01:09-00:11:28, k. 212

Na powstały w okresie od 4 stycznia 2014 r. do 10 grudnia 2014 r. na rachunku bankowym A. A. (1) i P. A. o numerze (...) debet w kwocie 8.322,47 zł składają się następujące obciążenia:

- składka w kwocie 5.010,63 zł za odnowienie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego do kredytu hipotecznego nr (...),

- składki w łącznej kwocie 2.182,04 zł na ubezpieczenie na życie udzielone w związku z kredytem hipotecznym na podstawie umowy nr (...),

- składki w łącznej kwocie 341,64 zł na ubezpieczenie nieruchomości udzielone w związku z kredytem hipotecznym na podstawie umowy nr (...),

- składki w łącznej kwocie 976,45 zł na ubezpieczenie spłaty rat kredytu udzielone w związku z kredytem hipotecznym na podstawie umowy nr (...),

- opłaty w łącznej kwocie 19,00 zł (2 x 9,50 zł) za prowadzenie rachunku rozliczeniowego,

- opłaty w łącznej kwocie 20,00 zł (4 x 5,00 zł) za kartę MasterCard Debit,

- odsetki w łącznej kwocie 66,40 zł za utrzymywanie się niedopuszczalnego salda debetowego na rachunku

pomniejszone o wpłatę dokonaną przez użytkowników rachunku w dniu 6 lutego 2014 r. w kwocie 293,69 zł.

Kwotę ww. debetu powiększyły naliczone odsetki karne umowne w łącznej kwocie 758,93 zł oraz koszty, opłaty i prowizje w kwocie 114,93 zł, w tym opłaty w kwocie 64,92 zł za prowadzenie rachunku i opłaty w kwocie 50,00 zł za kartę.

okoliczność niesporna, a nadto historia operacji dla rachunku (...) – k. 44-49, Taryfa prowizji i opłat bankowych dla osób fizycznych – k. 115-120, Tabela stóp procentowych MultiBanku dla osób fizycznych – k. 121-122

W dniu 16 stycznia 2015 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdził, że w księdze bankowej w dziale wierzytelności ujawniona jest jako wierzytelność banku kwota 9.196,32 zł przysługująca od A. A. (1) i P. A., na którą składają się kwoty: 8.322,47 zł tytułem należności głównej, 758,93 zł tytułem odsetek karnych umownych naliczonych za okres od 25 sierpnia 2014 r. do 16 stycznia 2015 r. od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 8.322,47 zł wg stopy procentowej w wysokości 12% w skali roku, 114,92 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji, wynikająca z umowy o prowadzenie rachunku bankowego nr (...) z dnia 5 listopada 2010 r.

okoliczność bezsporna, a nadto wyciąg z ksiąg bankowych – k. 34

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na ww. dowodach z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania. Dokumenty te nie budziły zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, a ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Nadto należy wskazać, że Sąd mimo zarzutu strony pozwanej, iż dowody złożone przez powoda na rozprawie w dniu 24 września 2015 r. w postaci: pisma pozwanych z dnia 24 października 2014 r. w przedmiocie rozłożenia zadłużenia na raty, wiadomości e-mail z dnia 28 października 2014 r. i z dnia 4 listopada 2014 r. - są spóźnione i zmierzają do przedłużenia postępowania, dopuścił te dowody i oparł się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy. W ocenie Sądu należy zgodzić się z powodem, iż potrzeba powołania tych dowodów pojawiła się dopiero na tym etapie postępowania z uwagi na przyjętą przez pozwanych linię obrony w procesie.

Pozostałe dokumenty złożone w sprawie nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się również na zeznaniach świadka D. G. – pracownika powodowego banku. Zeznania świadka - z uwagi na jego niepamięć i niewiedzę - niewiele wniosły do sprawy. Świadek swoimi zeznaniami potwierdził jedynie fakt, iż pozwani zwracali się do powoda o rozłożenie powstałego na rachunku bankowym zadłużenia na raty, co zostało uwzględnione przez powodowy bank. Świadek ten nie przypominał sobie natomiast rozmowy z pozwanymi co do zwrotu przez powodowy bank bądź zaliczenia na poczet kredytu obciążającej rachunek kwoty 5.010,63 zł.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że strony niniejszego postępowania łączyła umowa nr (...) o prowadzenie rachunku bankowego – MultiKonto My o nr (...). Niesporne pomiędzy stronami było również to, że strony łączyła umowa kredytu hipotecznego, której funkcjonowanie – spłata kredytu, opłat, prowizji - było ściśle związane z rachunkiem bankowym o nr (...).

Spór sprowadzał się do ustalenia zasadności żądania powoda, w szczególności zasadności obciążenia rachunku bankowego pozwanych kwotą 5.010,63 zł tytułem opłaty za odnowienie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego kredytu i powstałego w ten sposób debetu na rachunku bankowym. W konsekwencji kwestią sporną było również to czy postanowienia umowy kredytu regulujące kwestię dodatkowego zabezpieczenia jakim jest ubezpieczenie niskiego wkładu własnego stanowią niedozwolone postanowienia umowne. W związku z podniesionym przez pozwanych zarzutem przedawnienia sporne było również to, czy żądanie powoda z uwagi na upływ czasu może być skutecznie dochodzone.

W ocenie Sądu powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 725 k.c. przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych.

Przechodząc do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, Sąd w pierwszej kolejności zajął się zbadaniem zasadności obciążenia rachunku bankowego pozwanych kwotą 5.010,63 zł jako opłatą za odnowienie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego kredytu.

Należy wskazać, iż strony umowy kredytu hipotecznego z dnia 8 listopada 2010 r. jako jedno z prawnych zabezpieczeń kredytu - w § 3 ust. 3 umowy - wybrały ubezpieczenie niskiego wkładu kredytu na 36-miesięczny okres ubezpieczenia, z tym zastrzeżeniem, że jeśli z upływem 36 miesięcy okresu ubezpieczenia, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła wypłata kredytu, nie nastąpi całkowita spłata zadłużenia objętego ubezpieczeniem ani inne zdarzenie kończące okres ubezpieczenia, ochrona ubezpieczeniowa podlega przedłużeniu na kolejny 36 miesięczny okres, przy czym łączny okres ubezpieczenia nie może przekroczyć 180 miesięcy. Jednocześnie kredytobiorcy upoważnili bank do pobrania kosztów związanych z podwyższonym ryzykiem spłaty kredytu w wysokości 4,5% kwoty kredytu objętej ubezpieczeniem, tj. 5.469,79 zł, w tym także w przypadku przedłużenia ochrony ubezpieczeniowej, z rachunku wskazanego w § 6 ust. 2 umowy, tj. (...), bez odrębnej dyspozycji. W umowie wskazano, że kwota kredytu objęta ubezpieczeniem niskiego wkładu wynosi 121.550,80 zł (31.561,82 EUR).

Zgodnie z § 6 ust. 1 umowy kredytu spłata rat kapitału i odsetek od kredytu kredytobiorca dokonuje na rachunek (...) o numerze: (...) (w tym przypadku obowiązuje § 11B). Zgodnie z ust. 2 § 6 - opłaty i prowizje za czynności związane z wykonywaniem umowy, w szczególności za dokonanie zmian w umowie oraz z tytułu ubezpieczeń wskazanych w § 1 są płatne w rachunku MultiKonto wskazanego w ust. 1.

Mając na uwadze powyższe zapisy umowy kredytowej - § 3 ust. 3 oraz § 6. ust. 1 i 2 – należy wskazać, iż stanowiły one podstawę do ściągnięcia z rachunku bankowego pozwanych o numerze (...) wiadomej na dzień zawarcia umowy kredytu kwoty ubezpieczenia niskiego wkładu własnego kredytu, ale również kwoty należnej w przypadku przedłużenia ochrony ubezpieczeniowej na kolejne 36 miesięcy i to bez odrębnej dyspozycji.

Odnosząc się do zarzutu pozwanych jakoby postanowienie umowne o ubezpieczeniu niskiego wkładu własnego zawarte w § 3 ust. 3 umowy kredytowej stanowiło niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c., należy uznać je za bezpodstawne.

Zgodnie z art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Do uznania badanego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania konieczne jest łączne stwierdzenie występowania czterech przesłanek. Umowa musi zostać zawarta z konsumentami (co w niniejszej sprawie pozostawało bezsporne), a nadto kwestionowane postanowienie nie mogło zostać uzgodnione indywidualnie, postanowienie to musiało kształtować prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy oraz nie dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Pozwani na potwierdzenie zasadności swojego zarzutu powołali się na uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wydanego w sprawie VI ACa 1521/12, oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, w sprawie I C 1455/13. Należy podkreślić, że orzeczenia te stanowią subiektywną interpretację sądu przy odmiennym stanie faktycznym i nie mogą stanowić podstawy ustalenia abuzywności postanowień umowy kredytu łączącej strony

w niniejszej sprawie. Należy wskazać, że sąd w każdym przypadku powinien dokonywać indywidualnej kontroli postanowień umowy w świetle art. 385¹ k.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że postanowienie umowne zawarte w § 3 ust. 3 umowy kredytowej łączącej strony niniejszego postępowania różni się od postanowienia uznanego przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w ww. orzeczeniu za niedozwolone postanowienie umowne i zawiera wszystkie te elementy, których brak w badanym przez Sąd Apelacyjny wzorcu był podstawą do uznania klauzuli za abuzywną. Należy wskazać, iż w § 3 ust. 3 umowy kredytowej zawarto zarówno wskazanie okresu na jaki ochrona ubezpieczeniowa podlega przedłużeniu, warunki przedłużenia ochrony ubezpieczeniowej oraz wskazano kwotę objętą ubezpieczeniem, tj. kwotę wkładu wymaganego przez bank.

W ocenie Sądu należy zgodzić się z twierdzeniem powoda, że ubezpieczenie niskiego wkładu, jako dodatkowe zabezpieczenie kredytu udzielane w sytuacjach, gdy kredytobiorcy nie dysponują odpowiednim wkładem własnym, przynosi korzyści obu stronom umowy kredytu i nie stanowi samo w sobie regulacji kształtującej prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, czy rażąco naruszając jego interesy.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zapis zawarty w § 3 ust. 3 umowy kredytowej dotyczący ubezpieczenia niskiego wkładu własnego nie kształtuje praw i obowiązków pozwanych w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, ani nie narusza rażąco ich interesów, a tym samym zapis ten nie może być uznany za niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Wobec nie spełnienia powyższej przesłanki (jako jednej z czterech kumulatywnych przesłanek abuzywności zapisów umowy) zbędnym stało się badanie przez Sąd kwestii indywidualnego uzgodnienia przez strony zapisu zawartego w § 3 ust. 3 umowy kredytowej.

Należy podkreślić, że pozwani uiścili pierwotną składkę za ubezpieczenie i nie zgłaszali żadnych zarzutów co do objęcia ich ubezpieczeniem niskiego wkładu własnego. Kwestią niesporną w niniejszej sprawie było również to, że spłacony w okresie pierwszych 36 miesięcy kapitał kredytu wynosił 5.822,66 EUR, a zatem kwota niskiego wkładu objęta ubezpieczeniem na nowy okres wynosiła 25.737,16 EUR. W tej sytuacji kredytodawca na podstawie ww. zapisu umowy był uprawniony do przedłużenia ochrony ubezpieczeniowej na okres dalszych 36 miesięcy, zaś składka za ubezpieczenie niskiego wkładu własnego wynosiła 25.739,16 x 4,3260 PLN (kurs euro) x 4,5%, co daje kwotę 5.010,63 zł.

Nadto należy wskazać, że podstawą do obciążenia rachunku bankowego pozwanych składkami z tytułu umów ubezpieczenia, do których pozwani przystąpili przy zawieraniu umowy kredytu, na łączną kwotę 3.311,84 zł, był § 1 ust. 7A, 7C, 7D umowy kredytowej.

Podstawę obciążenia rachunku bankowego pozwanych kwotą 873,85 zł stanowiła natomiast Tabela stóp procentowych MultiBanku dla osób fizycznych oraz Taryfa prowizji i opłat bankowych dla osób fizycznych – stanowiące integralną część umowy rachunku bankowego.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że pozwani przed wszczęciem procesu w piśmie z dnia 24 października 2014 r. kierowanym do powodowego banku, wnieśli o rozłożenie na raty kwoty wynikającej z zadłużenia na rachunku bankowym o nr (...) oraz ubezpieczenia (...), a tym samym uznali swój dług względem powoda. Z treści pisma wynika, że pozwani już wcześniej zwracali się do powoda z prośbą o rozłożenie powstałego zadłużenia na raty, jednakże nie otrzymali od powoda żadnej odpowiedzi. Należy wskazać, że na etapie przedsądowym pozwani nie kwestionowali zasadności obciążenia ich opłatą za odnowienie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, składkami z tytułu innych ubezpieczeń związanych z umową kredytową oraz opłatami za prowadzenie rachunku, a wręcz przeciwnie – uznali swój dług. W tej sytuacji należało przyjąć, że podnoszone przez pozwanych w toku procesu zarzuty przeciwko żądaniu pozwu stanowiły jedynie przyjętą przez pozwanych linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności względem powoda.

Odnosząc się jeszcze do zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanych należy wskazać, że kwestię przedawnienia roszczeń wynikających ze stosunku rachunku bankowego reguluje art. 731 k.c. Zgodnie z tym przepisem roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch. Nie dotyczy to roszczeń o zwrot wkładów oszczędnościowych. Zatem wbrew twierdzeniu powoda w niniejszym przypadku nie znajdzie zastosowanie 3-letni termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, lecz krótszy 2-letni termin zawarty w ww. przepisie szczególnym w stosunku do art. 118 k.c.

Przepis art. 120 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia roszczenia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z art. 123 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przepis art. 124 § 1 k.c. stanowi, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Należy wskazać, że najwcześniej wymagalną należnością dochodzoną niniejszym pozwem jest opłata za odnowienie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego w kwocie 5.010,63 zł, której płatność przypadała na dzień 31 grudnia 2013 r. Pozostałe należności z tytułu opłat ubezpieczeniowych, opłat związanych z prowadzeniem rachunku oraz odsetek stały się wymagalne już po tej dacie.

Jednakże dla ustalenia kwestii przedawnienia dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia nie bez znaczenia pozostaje pismo pozwanych z dnia 24 października 2014 r., w którym to piśmie pozwani uznali dług względem powoda. W tej sytuacji bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo w dniu uznania roszczenia, tj. w dniu 24 października 2014 r. Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 11 marca 2015 r., a zatem przed upływem 2-letniego terminu przedawnienia, zarówno gdyby przedawnienie liczyć od 31 grudnia 2013 roku jak i od 24 października 2014 roku. W tej sytuacji zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanych należało uznać za niezasadny.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że żądanie powoda tak co do zasady jak i co do wysokości w całości zasługiwało na uwzględnienie. W tej sytuacji Sąd w pkt I wyroku, na podstawie art. 725 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c., orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku, na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., § 6 pkt 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349), zasądając solidarnie od pozwanych, jako strony przegrywającej proces, na rzecz powoda kwotę 1.500,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 300,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.